

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **I. K. D.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2006, č. j. 28 Az 115/2005 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Bohdaně Novákové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenovaně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 12. 2005, č.j. OAM-319/LE-15-K04-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud v Hradci Králové se ztotožnil s tímto závěrem žalovaného. Soud vzal v úvahu postoj žalobce, který ve správním řízení poskytoval záměrně zavádějící informace, a neuvěřil jeho tvrzením o politických aktivitách a následných obavách o život. Soud nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu. Tvrzení žalobce a informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že soud ani správní orgán se náležitě nezabývaly tím, zda jsou v jeho případě naplněny podmínky ust. § 91 zákona o azylu, a nezohlednily odlišný časový aspekt rozhodování o azylu a překážce vycestování. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho vycestování do Nigérie brání hrozba špatného zacházení a v krajním případě až zabití z důvodu jeho příslušnosti k politické straně ANPP. V této souvislosti poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950. Stěžovatel odmítl závěr soudu, že změna identity v průběhu azylového řízení jej a jeho příběh činí nevěrohodným, neboť tato byla pochopitelnou reakcí na vyhošťovací praktiky států EU a nikoli skutečností vylučující udělení azylu nebo překážky vycestování. Vyjasnění této otázky, která dosud nebyla řešena Nejvyšším správním soudem, pak přesahuje vlastní zájem stěžovatele.

Při zdůvodnění přijatelnosti své kasační stížnosti stěžovatel dále uvedl, že krajský soud nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutné posuzovat důvody ust. § 12 a § 91 samostatně. Význam projednání své kasační stížnosti spatřoval i v potřebě zabývat se ustanovením tlumočnicka účastníkovi řízení v případě, kdy je zřejmé ze správního spisu, že účastník neovládá český jazyk. Poukázal na nutnost zajištění konformity rozhodování správního orgánu se závazky mezinárodního práva a v této souvislosti i nutnost řešení problematiky závaznosti ústavního a mezinárodního práva. Dále žádal posouzení otázky rozhodování o překážce vycestování v případě, že je návrat do země původu spojen s vážným zásahem do osobní integrity ve smyslu výše citované úmluvy. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl vynesena dne 31. 7. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Žádný ze stěžovatelem uvedených důvodů přijatelnosti v podané kasační stížnosti nesplňuje výše uvedená kritéria.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že ze změny identity žadatele o azyl v průběhu řízení nelze dovodit nevěrohodnost jeho tvrzení, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na svůj rozsudek ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Azs 473/2004 - 67, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, podle něhož často není v možnostech

žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, a tudíž je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti.

Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel dále uvedl tu okolnost, že správní orgán rozhodl jak o neudělení azylu, tak o nevztažení překážky vycestování na základě týchž zpráv a nerespektoval tak ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba hodnotit podmínky obou forem mezinárodní ochrany zvlášť, a to ve vztahu k odlišným časovým obdobím. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, bylo žalovaným v daném případě rozhodnuto v řádu několika měsíců (cca 7), v prosinci roku 2005. Za této situace postrádá uvedená výtky opodstatnění, neboť doba, kdy žadatel opouštěl zemi původu, nebyla od doby rozhodnutí žalovaného nijak významně vzdálena. Navíc v době rozhodování správního orgánu nebyly ještě k dispozici zprávy za rok 2005, z nichž by žalovaný mohl vycházet. Použil-li proto k posouzení daného případu zprávy o situaci v Nigérii za rok 2004, nelze v tom spatřovat žádné procesní pochybení.

Rovněž námitka stěžovatele, že mu soud neustanovil tlumočníka, je vzhledem k obsahu soudního spisu nepřipadná. Stěžovatel obdržel výzvu soudu, v níž mu byly sděleny skutečnosti podstatné pro uplatnění jeho práv v řízení před soudem v jazyce, kterému rozuměl. Potřeba ustanovit tlumočníka pak v daném případě nevznikla, neboť soud nenařizoval ve věci jednání.

Stěžovatel rovněž namítl nesoulad rozhodnutí správního orgánu se závazky vyplývajícími pro žalovaného z mezinárodního práva, toto tvrzení je však zcela obecné a nelze z něj dovodit, jaké konkrétní pochybení stěžovatel správnímu orgánu vytýkal. Pokud má na mysli opakovaně zmiňované zásahy do soukromého života, jedná se o tvrzení evidentně bez vztahu k projednávané věci, neboť zcela postrádá oporu ve správním spise.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny. Kasační stížnost žalobce proto podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

